

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **CONCORDIA, s.r.o.**, se sídlem Brno, Záhumenice 498/32, právně zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č.j. ČOI 96813/11/O100/3000/11/Če/Št, sp. zn. ČOI 23890/11/3000,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 2. 11. 2011, č.j. ČOI 96813/11/O100/3000/11/Če/Št, sp. zn. ČOI 23890/11/3000, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 760 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Vašíčka, advokáta se sídlem Brno, Lidická 57.

O d ů v o d n ě n í :

I.**Vymezení věci:**

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 5. 1. 2012 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. ČOI 96813/11/O100/3000/11/Če/Št, sp. zn. ČOI 23890/11/3000, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu Jihomoravského a Zlínského kraje České obchodní inspekce ze dne 24. 8. 2011, č. j. ČOI 87416/11/3000/R/N/II, sp. zn. 187/30/11 (dále jen „rozhodnutí inspektorátu“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím inspektorátu byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení § 4 odst. 3 ve spojení s § 5a odst. 2 příloha č. 2 písm. f) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a dále byla žalobci uložena náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce naplnil skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu tím, že po spotřebiteli požadoval platbu (faktura č. 2111020 ze dne 25. 2. 2011 na částku 4.990 Kč) za uskutečněnou službu (převoz lidských pozůstatků zemřelého M. N., který byl uskutečněn na výzvu Policie ČR, související s dopravní nehodou ze dne 20. 11. 2010, do Ústavu soudního lékařství, Tvrdého 2, Brno, ke zdravotní pitvě), přestože si ji spotřebitel (pozůstalý V. N.) neobjednal a ani není osobou povinnou ke hrazení této služby podle § 5 odst. 5 zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohřebnictví“), tedy užil agresivní obchodní praktiku.

II.**Dosavadní průběh řízení:**

Žalobce dne 20. 11. 2010 uskutečnil v rámci své podnikatelské činnosti převoz mrtvého těla M. N. z místa dopravní nehody na pozemní komunikaci v katastru Syrovice na Ústav soudního lékařství v Brně. Žalobce jednal na výzvu Policie ČR. Žalobce vystavil dne 25. 2. 2011 daňový doklad za převoz zemřelého a úkony s tím související na jméno V. N. (dále jen „pozůstalý“) na částku 4.990 Kč se splatností 11. 3. 2011 (pozůstalému doručena dne 2. 3. 2011). Žalobce vystavil předmětný doklad na jméno pozůstalého, jelikož byl podle žalobce osobou povinnou podle § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví, neboť pozůstalý sjednal pohřbení zemřelého, avšak u jiné společnosti. Pozůstalý předmětný daňový doklad nezaplatil a rozporoval jej. Následně pozůstalý podal dne 4. 3. 2011 podnět na Českou obchodní inspekci – inspektorát Jihomoravský a Zlínský. Na základě tohoto podnětu byla u žalobce provedena Českou obchodní inspekcí kontrola a vydán dne 10. 5. 2011 příkaz č. j. ČOI 49009/11/3000/P/N, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a povinnost k úhradě nákladů správního řízení. Do uvedeného příkazu podal žalobce dne 18. 5. 2011 odpor, o kterém Inspektorát České obchodní inspekce rozhodl rozhodnutím ze dne 23. 6. 2011, č. j. ČOI 66389/11/3000/R/N, kterým uloženou pokutu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 11. 7. 2011 odvolal. O podaném odvolání žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 5. 8. 2011, č. j. ČOI 76361/11/O100/3000/11/Ka/Št, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. V novém řízení vydal inspektorát České obchodní inspekce rozhodnutí ze dne 24. 8. 2011, č. j. ČOI 87416/3000/R/N/II, kterým opět

žalobci uložil pokutu ve výši 30.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 9. 2011 odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

III.

Obsah žaloby:

Žalobce je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení zjištěného skutkového stavu. Podle žalobce žalovaný založil závěr o spáchání správního deliktu na dvou předpokladech – prvním předpokladem byla skutečnost, že si pozůstalý jako spotřebitel službu neobjednal a druhým předpokladem byla skutečnost, že pozůstalý není osobou povinnou k hrazení této služby (§ 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví). Tyto předpoklady měly být podle žalovaného splněny kumulativně, jinak by se nemohlo jednat o nekalou soutěžní praxi.

Žalobce následně za užití gramatického, logického, teleologického, systematického a zákazu extenzivního výkladu dospěl k následujícím názorům. Podle žalobce převoz lidských pozůstatků na pitvu je v tomto smyslu z podstaty věci úkonem, avšak jako takový je vyjmut ze zpoplatnění podle § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví. Ostatní úkony spojené s převozem zpoplatněny jsou a to právě k tíži vypravitele pohřbu. Vypravitel pohřbu tak nehradí pouze převoz lidských pozůstatků na pitvu, ostatní náklady tak jdou k jeho tíži. Z osoby vypravitele pohřbu se tak stává osoba povinná a není jí dán žádný prostor pro volbu stran nesení těchto nákladů na převoz. Zákonodárce tak podle žalobce zprostil vypravitele pohřbu pouze nákladů na cestu mezi místem nehody a pitevnou a příslušnou zpáteční cestu; tedy pouze těch nákladů na cesty absolvované s tělem zemřelého. Pojem převoz nelze podle žalobce v oblasti správního trestání rozšiřovat. Žalobce uvedené shrnul s tím, že si byl oprávněn účtovat náklady spojené s převozem zemřelého (míněno veškeré relevantní náklady – na palivo, na posádku, na vedlejší přepravu), kromě nákladů, které vznikají na úseku cesty na pitevnu a zpět (při naložení vozidla).

Dále žalobce rozporoval skutečnost, zda dané jednání bylo možno považovat za nekalou soutěžní praxi podle přílohy č. 2 písm. f) zákona o ochraně spotřebitele, tedy dodání zboží nebo služby bez objednání. Žalobce však pouze plnil povinnost uloženou mu zákonem a neměl tak ve své dispozici možnost volby převozu. Pozůstalý měl naopak možnost výpravy pohřbu, a pokud k výpravě pohřbu přistoupil, pak se stal ze zákona osobou povinnou k úhradě daných nákladů na převoz zemřelého. Právní vztah mezi žalobcem a vypravitelem pohřbu tak vznikl ze zákona. Žalobce neměl možnost volby, zda do právního vztahu s pozůstalým vstoupí, či nikoli. Pokud pozůstalý vypravil zemřelému pohřeb, je třeba mu přiznat postavení osoby povinné, a ochranu spotřebitele v této rovině uplatnit pouze v nezbytné míře. Pokud tedy pozůstalý vypravil zemřelému pohřeb, pak je na něj třeba hledět tak, že si službu převozu těla objednal (vyjma cesty na pitvu) a je povinen takto vzniklé náklady uhradit.

IV.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření doručeném Krajskému soudu v Brně dne 23. 2. 2012 odkázal na úpravu uvedenou v § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví a na průběh řízení, kdy dne 20. 11. 2010

byly lidské pozůstatky převezeny z podnětu Policie ČR na Ústav, kde byla v nejbližší pracovní den nařízena a provedena zdravotní pitva. Podle žalovaného tak byl uskutečněný převoz převozem lidských pozůstatků na pitvu ve smyslu § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví. Podle žalovaného pojem převoz na pitvu nelze chápat v užším slova smyslu jako převoz na pitvu již nařízenou, ale převoz je nutné zkoumat materiálně, tedy zda lidské ostatky byly převezeny tam, kde byla pitva uskutečněna. Podle žalovaného v souladu s § 39 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) převozy na pitvu hradí v plném rozsahu zdravotní pojišťovna. Podle žalovaného z faktury č. 2111020 vyplývá, že byl pozůstalému účtován právě převoz zemřelého na pitvu, přičemž v poznámce v této faktuře bylo uvedeno, že dodavatel nebude nárokovat plnění ze strany zdravotní pojišťovny, jelikož by jeho výše nepostačila na náklady spojené s jeho vyřizováním. Z uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že společnost si byla vědoma toho, že požaduje po pozůstalém úhradu úkonu hrazeného zdravotní pojišťovnou. Dále podle žalovaného v případě, že je na faktuře jako objednatel uveden pan V. N. jako objednatel, přestože si u žalobce žádnou službu neobjednal, jelikož ta byla provedena na pokyn Policie ČR. Požadavek úhrady tak byl nezákonný. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdější předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prostřednictvím podané žaloby žalobce brojil proti postupu žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, kterým byl žalobce shledán vinným z porušení § 4 odst. 3 ve spojení s § 5a odst. 2, příloha č. 2 písm. f) zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Ke shora uvedeným žalobním námitkám uvádí soud následující.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele platí, že užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že obchodní praktika je agresivní, pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele. Při posuzování, zda je obchodní praktika agresivní, se přihlíží zejména k těmto okolnostem:

- a) načasování, místo a doba trvání obchodní praktiky,
- b) způsob jednání, jeho výhružnost a urážlivost,
- c) vědomé využití nepříznivé situace spotřebitele,

- d) nepřiměřené překážky pro uplatnění práv spotřebitele, nebo
- e) hrozba protiprávním jednáním.

Podle § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele platí, že agresivní obchodní praktikou je vždy praktika uvedená v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Podle přílohy č. 2 písm. f) zákona o ochraně spotřebitele platí, že obchodní praktiky jsou vždy považovány za agresivní, pokud podnikatel požaduje na spotřebiteli okamžitou nebo odloženou platbu za výrobky nebo služby, které mu dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal nebo požaduje vrácení či uschování nevyžádaných výrobků, nejedná-li se o náhradní dodávku podle předem uzavřené smlouvy.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle § 24 odst. 10 písm. d) se za tento správní delikt uloží pokuta až do výše 5.000.000 Kč.

Výše uvedená ustanovení reflektují úpravu správního deliktu nekalosoutěžního jednání v podobě agresivní obchodní praktiky. Pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt je třeba zohlednit i následující ustanovení zákona o pohřebnictví a zákona o veřejném zdravotním pojištění.

Podle § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví platí, že náklady spojené s převozy lidských pozůstatků a úkony s tím spojené, vyjma převozů lidských pozůstatků na pitvu, a náklady spojené s výzvou učiněnou podle § 7 odst. 1 písm. d) hradí ten, kdo sjednal pohřbení.

Podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o pohřebnictví platí, že provozovatel pohřební služby je povinen převzít lidské pozůstatky bez zbytečného odkladu po výzvě lékaře nebo Policie České republiky; účelně vynaložené náklady včetně přiměřeného zisku nese ten, v jehož zájmu vznikly.

Podle § 39 věta první zákona o veřejném zdravotním pojištění platí, že hrazená péče zahrnuje i prohlídku zemřelého pojištěnce, pitvu, dopravu k pitvě a dopravu z pitvy do místa, kde k úmrtí došlo, popřípadě do místa pohřbu, je-li stejně vzdálené nebo bližší než místo, kde osoba zemřela.

Z výše uvedených ustanovení zákona o pohřebnictví a zákona o veřejném zdravotním pojištění vyplývá, že je třeba rozlišovat dva druhy nákladů:

- 1) náklady spojené s převozem lidských pozůstatků a úkony s tím spojené,
- 2) náklady spojené s výzvou učiněnou podle § 7 odst. 1 písm. d).

Speciální podmnožinou nákladů ad 1 (náklady spojené s převozem lidských pozůstatků a úkony s tím spojené) jsou převozy lidských pozůstatků na pitvu, které jsou hrazeny z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Uvedené náklady je třeba důsledně odlišovat,

jelikož se u jednotlivých typů liší osoba, která je povinna je hradit. Z prostředků veřejného zdravotního pojištění jsou hrazeny pouze náklady na převoz lidských ostatků na pitvu v rozsahu dopravy k pitvě a dopravy z pitvy do místa, kde k úmrtí došlo, popř. do místa pohřbu. Ostatní náklady spojené s převozem lidských pozůstatků a úkony s tím spojené hradí ten, kdo sjednal pohřbení.

Tyto náklady je třeba odlišovat i pro možnost posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty příslušného správního deliktu - porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik (agresivní obchodní praktika podle přílohy číslo 2 písm. f) zákona o ochraně spotřebitele).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k názoru, že byl-li zesnulý převezen v posuzovaném případě v sobotu dne 20. 11. 2010 z místa dopravní nehody z podnětu Policie České republiky na Ústav soudního lékařství v Brně, kde byla v pondělí dne 22. 11. 2010 nařízena a provedena zdravotní pitva, byl převoz uskutečněný žalobcem převozem lidských pozůstatků na pitvu ve smyslu ust. § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví a měl být hrazen z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Žalovaný dále dospěl k názoru, že aplikace ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o pohřebnictví ve vztahu k placení nákladů přichází v úvahu pouze pro takové případy, kdy pohřební služba převezme lidské pozůstatky po výzvě lékaře nebo Policie České republiky, aniž by došlo k převozu na zdravotní či soudní pitvu. Žalobce neoprávněně fakturoval částku 4.990 Kč za převoz zemřelého na pitvu spotřebiteli, aniž by si tuto službu spotřebitel objednal, neboť zemřelý byl do Ústavu soudního lékařství v Brně odvezen z podnětu Policie České republiky. Žalobce se proto měl dopustit nekalosoutěžního jednání, naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve formě užití agresivní obchodní praktiky podle přílohy číslo 2 písm. f) téhož zákona.

Žalobce proti skutečnosti, že se v dané věci jednalo mimo jiné i o dopravu na pitvu nebrojil. Brojil ale proti uvedené úvaze žalovaného v tom smyslu, že vedle samotných nákladů cesty na pitvu, které ani sjednateli pohřbení neúčtoval (např. ve správním spise je založena toto dokládající e-mailová korespondence mezi žalobcem a sjednatelům pohřbení ze dne 17. března 2011, dále viz námitky žalobce proti kontrolnímu protokolu ze dne 29. března 2011, odvolání žalobce proti prvostupňovým správním rozhodnutím), je třeba zohlednit i další náklady vynaložené žalobcem, které však nejsou z prostředků veřejného zdravotního pojištění hrazeny (např. pohotovostní služba a výjezd v mimopracovní den na místo úmrtí, použití vaku na zemřelé v hodnotě 1.260 Kč). Tyto náklady měly být hrazeny v souladu se zákonem o pohřebnictví osobou, která pohřbení sjednala. Žalobce je rovněž toho názoru, že výjezd byl uskutečněn na výzvu Policie České republiky (což je výslovně uvedeno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí) v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o pohřebnictví, přičemž žalobce jakožto provozovatel pohřební služby byl povinen převzít lidské pozůstatky bez zbytečného odkladu. Účelně vynaložené náklady, včetně přiměřeného zisku přitom nese ten, v jehož zájmu vznikly - sjednatel pohřbení (viz ust. § 5 odst. 5 citovaného zákona). Veškeré žalobci vzniklé náklady, vyjma převozu lidských pozůstatků na pitvu, které předmětnou fakturou účtovány nebyly, byl povinen hradit sjednatel pohřbení. Žalobce uvedl, že doprava k pitvě je hrazena z veřejného zdravotního pojištění ve výši 33,25 Kč, včetně DPH za každý ujetý kilometr s vytiženým vozidlem (žalobní návrh), přičemž se jedná o tak nízkou částku, kterou se žalobci ani nevyplatí zdravotním pojišťovnám účtovat, jelikož

by náklady spojené s fakturací a komunikací se zdravotní pojišťovnou byly vyšší, než proplacená částka. Z tohoto důvodu bylo na předmětné faktuře uvedeno, že žalobce nebude nárokovat plnění ze strany zdravotní pojišťovny.

Námítkami žalobce, že mu vznikly jiné výdaje, než pouze za převoz lidských ostatků na pitvu a že tento převoz lidských ostatků nebyl předmětem fakturace, se žalovaný nevypořádal, ačkoliv pro úvahu o naplnění skutkové podstaty správního deliktu s ohledem na specifickou daného případu byla tato skutečnost rozhodující. Nedošlo ani k přesnému vymezení služeb, které byly spotřebiteli fakturovány neoprávněně.

Podle ust. § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví hradí náklady spojené s výzvou učiněnou podle § 7 odst. 1 písm. d) sjednatel pohřbení (přičemž se jedná o náhradu *účelně vynaložených nákladů, včetně přiměřeného zisku pohřební služby v souvislosti s převzetím lidských pozůstatků po výzvě Policie České republiky*). Výklad žalovaného, že se pro aplikaci posledně citovaných ustanovení zákona o pohřebnictví musí jednat o případ, kdy je povinen provozovatel pohřební služby na výzvu Policie České republiky převzít lidské pozůstatky, ovšem k převozu na pitvu následně nedojde, není správný, neboť by nutil provozovatele pohřební služby, jakožto podnikatelský subjekt nést k vlastní tíži veškeré tyto náklady (včetně přiměřeného ušlého zisku), vyjma částky hrazené zdravotní pojišťovnou (k tomu výklad viz shora) a jeho situace by tak při stejných nákladech byla závislá na tom, zda dojde k pitvě, či nikoliv, o čemž se ani nemusí rozhodnout na místě úmrtí. Pokud by, vztaženo k dané věci, nebyla nařízena zdravotní pitva (neboť předem snad ??? zamýšlená soudní ??? pitva z pokynu Policie České republiky nakonec nařízena nebyla), pak zřejmě jediné by podle názoru žalovaného byl žalobce oprávněn požadovat po sjednateli pohřbení náklady včetně přiměřeného zisku. Takováto úvaha není správná.

V daném případě však pitva proběhla a žalobci vznikly podle jeho tvrzení nikým neuhrazené náklady v souvislosti s pohotovostní mimopracovní službou jeho zaměstnanců, s výjezdem z místa podnikání do místa dopravní nehody (Syrovice, okres Brno-venkov), náklady v souvislosti s převzetím lidských pozůstatků po výzvě Policie České republiky (možné úkony převzetí lidských pozůstatků na místě dopravní nehody, použití vaku na zemřelého apod.) a náklady na jízdu pohřebního vozidla z místa, kde byla následně provedena pitva do místa podnikání žalobce, přičemž uvedené náklady nejsou hrazeny podle tvrzení žalobce z veřejného zdravotního pojištění a jejichž nesení řeší ust. § 7 odst. 1 písm. d) a § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví. Jelikož žalobce další úkony pohřební služby v souvislosti s úmrtím M. N. nezajišťoval, zůstaly náklady vzniklé žalobci (včetně dopravy na pitvu, jejíž náhradu ze shora uvedených důvodů po zdravotní pojišťovně ani nepožadoval) neuhrazeny.

Závěr o tom, že žalobce požadoval po spotřebiteli úhradu služby, kterou si neobjednal, ačkoli tato služba měla být hrazena z prostředků zdravotního pojištění, žalovaný založil i na poznámce na faktuře č. 2111020, kde bylo uvedeno: „*Dodavatel nebude nárokovat plnění ze strany zdravotní pojišťovny, protože jeho výše by nepostačila na náklady spojené s jeho vyřizováním.*“ Z uvedeného však nelze bez pochybností dovodit, že by služby poskytnuté žalobcem, které jsou jinak hrazeny z prostředků veřejného zdravotního pojištění, byly účtovány výhradně spotřebiteli.

Žalobce, který fakticky předmětnou činnost provedl, byl v postavení podnikatele při své podnikatelské činnosti, přičemž jeho právo na náhradu nákladů i včetně přiměřeného zisku je

zakotveno v ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o pohřebnictví. Z tvrzení žalobce (s nímž se žalovaný nedostatečně vypořádal) vyplývá, že zdravotní péče hrazená z prostředků veřejného zdravotního pojištění by nepostačovala ke krytí žalobcem účelně vynaložených nákladů ani přiměřeného zisku. Ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o pohřebnictví blíže určuje subjekt povinný k náhradě takto vzniklých nákladů jako toho, v jehož zájmu vznikly. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným nelze ani v předmětné věci dovozovat, že by osobou, která by byla povinna nést žalobcem účelně vynaložené náklady včetně přiměřeného zisku na převzetí lidských pozůstatků (vyjma nákladů hrazených z veřejného zdravotního pojištění) měl být například orgán činný v trestním řízení, neboť tento podle zjištění žalovaného pitvu nakonec nenařídil (viz sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství JMK z 6. 6. 2011, č. j. KRPB-1032/DNBO-2010-BIL-TČ), a není ani zřejmé, zda by došlo k situaci předvídané ust. § 4 odst. 1 písm. b), odst. 3, § 5 odst. 1 vyhl. č. 19/1988 Sb, o postupu při úmrtí a pohřebnictví, neboť ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v předmětné věci měl být při úmrtí a nálezů těla mrtvého mimo zdravotnické zařízení přítomen obvodní lékař či lékař lékařské služby první pomoci, že tento provedl na místě prohlídku mrtvého, že rozhodl o neprovedení či o provedení pitvy, přičemž v případě, že by rozhodl o provedení pitvy, by pak následně nařídil převoz mrtvého (viz ust. § 1 odst. 1, § 2 odst. 2, § 3 odst. 1 a 2 posleďně citované vyhlášky). Kdyby v dané věci lékař na místě úmrtí po prohlídce zemřelého rozhodl o povinnosti provést pitvu (což nebylo zjišťováno), pak by bylo povinností příslušného zdravotnického zařízení zabezpečit přepravu těla mrtvého do zdravotnického zařízení, kde by se provedla pitva. Navíc je zde nutné mít stále na zřeteli tvrzení žalobce (podpořené shora uvedenými listinami – e-mailovou korespondencí a procesními podáními žalobce), že samotné náklady na odvoz zemřelého kryté z prostředků veřejného zdravotního pojištění spotřebiteli neúčtoval, přitom mu ovšem vznikly jiné další náklady, které spotřebiteli účtoval a ty mu vznikly v souvislosti s jeho činností uskutečněnou výhradně na výzvu učiněnou Policií České republiky.

Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným nelze tedy jednoznačně dovodit, že by osobou, v jejímž zájmu žalobce vynaložil shora uvedené náklady, včetně přiměřeného zisku, mělo být konkrétní zdravotnické zařízení či Policie České republiky, nebo další subjekt odlišný od sjednatele pohřbení. Pokud by zjištění učiněná žalovaným v dalším řízení tuto skutečnost potvrdila (že zde neexistuje jiná osoba odlišná od sjednatele pohřbení, v jejímž zájmu uvedené náklady vznikly), přicházela by v úvahu jako osoba nesoucí tyto účelně vynaložené náklady, včetně přiměřeného zisku žalobce, osoba sjednatele pohřbení, čemuž by odpovídalo i znění ust. § 5 odst. 5 zákona o pohřebnictví, podle něhož platí, že náklady spojené s prevozy lidských pozůstatků a úkony s tím spojené, vyjma prevozů lidských pozůstatků na pitvu (pozn. soudu -o nich žalobce tvrdí, že je spotřebiteli neúčtoval), a náklady spojené s výzvou určenou podle § 7 odst. 1 písm. d) hradí ten, kdo sjednal pohřbení.

V souvislosti s těmito závěry je třeba shrnout, že z rozhodnutí žalovaného nelze dospět k jednoznačnému závěru, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu nekalosoutěžního jednání s ohledem na skutečnost, že z vyhotovené faktury ve spojení s ostatními shora uvedenými listinami a tvrzeními žalobce není seznatelné, zda byla skutečně spotřebiteli fakturovaná platba za služby, které jsou hrazeny z prostředků veřejného zdravotního pojištění (jak k tomuto zjištění dospělo odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného).

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky důvodnými, zrušil proto rozhodnutí žalovaného postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s.ř.s. (žalovaný nedostatečně zjistil skutkové okolnosti rozhodné pro danou věc, nezabýval se shora uvedenými námitkami žalobce, skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí není v souladu se spisy a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění, žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný, nehodnotil všechny žalobcem předložené důkazy). V dalším řízení je žalovaný v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, přičemž shora vytčené vady napraví nebo zajistí jejich napravení.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 2.100 Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částku ve výši 4.800 Kč, zvýšenou o částku ve výši 1.008 Kč připadající na daň z přidané hodnoty v sazbě 20 %, celkem tedy 8.760 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 2. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu